

Sygn. akt II KK 89/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Jacek Sobczak

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **L. I.**

skazanego z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § k.k. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 czerwca 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 21 stycznia 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o
karze łącznej grzywny z pkt. 5 i sprawę w tym zakresie przekazuje
do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.**

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy w W. w skierowanym do Sądu Rejonowego w W. akcie oskarżenia przeciwko m.in. L. I., zawarł wniosek o wydanie w trybie art. 335 k.p.k. wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie oskarżonemu uzgodnionych z nim kar w wysokości:

- za czyny określone w pkt 1 – 96 po roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, kar grzywny po 180 stawek dziennych po 40 zł każda, a także orzeczenie przepadku korzyści majątkowych,

- za czyny określone w pkt 97 – 101 po 2 lata pozbawienia wolności, kar grzywny po 200 stawek dziennych po 40 zł każda, a w następstwie:

wymierzenie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, kary łącznej 500 stawek dziennych grzywny po 40 zł każda, orzeczenie przepadku korzyści majątkowych pochodzących z przestępstw i rozstrzygnięcie w przedmiocie dowodów rzeczowych (k. 4214 – 4249 tom XXII).

W toku posiedzenia przed Sądem w dniu 16 stycznia 2014 r. prokurator zmodyfikował opisany wyżej wniosek w ten sposób, że wniósł o uznanie, że czyny zarzucane oskarżonemu w pkt I – XCVI wyczerpujące znamiona występków z art. 271 § 3 k.k. stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i o wymierzenie za nie kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary 180 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 40 złotych oraz że czyny zarzucane w pkt XCVII – CI, wyczerpujące znamiona występków z art. 229 § 3 k.k., stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i o wymierzenie za nie kary 2 lat pozbawienia wolności oraz 180 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 40 złotych. Oskarżyciel wniósł także o wymierzenie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat i kary łącznej 500 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 40 złotych. Tak zmodyfikowany wniosek został zaakceptowany przez oskarżonego.

Sąd Rejonowy uwzględnił powyższy wniosek i wyrokiem z dnia 21 stycznia 2014 r., i uznał oskarżonego L. I. za winnego:

1. popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach I – XCVI, wyczerpujących ustawowe znamiona występków z art. 271 § 3 k.k., uznając, że zostały one popełnione w krótkich odstępach czasu i stanowią one ciąg

przestępstw opisanych w art. 91 § 1 k.k. i za to na mocy art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 180 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 zł;

2. popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach XCVII – CI, wyczerpujących ustawowe znamiona występków z art. 229 § 3 k.k., uznając, że zostały one popełnione w krótkich odstępach czasu i stanowią one ciąg przestępstw opisanych w art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. i za to na mocy art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę 180 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 zł;

5. na mocy art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył kary pozbawienia wolności i grzywny opisane w punktach 1 i 2 i wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 500 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 zł;

7. na mocy art. 69 § 1 i 2 i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby wynoszący 5 lat;

8. na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa w łącznej kwocie 7 400 zł;

10. na mocy art. 44 § 1 i 2 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych;

11. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w pierwszej instancji w dniu 29 stycznia 2014 r. (k. 4306).

Orzeczenie to na korzyść skazanego L. I. w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej grzywny z pkt 5 zaskarżył kasacją Prokurator Generalny, który na zasadzie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k. zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu zawartego w akcie oskarżenia wniosku prokuratora,

zmodyfikowanego następnie w sposób wadliwy przez prokuratora na posiedzeniu w dniu 16 stycznia 2014 r. i zaakceptowanego przez oskarżonego w takim brzmieniu, wskutek czego wymierzono w pkt 5 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oskarżonemu L. I. karę łączną grzywny z rażącym naruszeniem przepisu prawa materialnego, tj. art. 86 § 1 k.k., poprzez orzeczenie jej w rozmiarze przekraczającym sumę podlegających łączeniu kar jednostkowych orzeczonych za poszczególne ciągi przestępstw. W konkluzji Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze łącznej grzywny orzeczonej w pkt 5 jego części dyspozytywnej i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona w sprawie przez Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna, a sformułowany w niej wniosek zasługiwał na uwzględnienie.

Zawarte w art. 343 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 § 6 i 7 k.p.k. uregulowanie oznacza dla orzekającego sądu obowiązek rozstrzygnięcia zgodnie z treścią wniosku sporządzonego i wniesionego w trybie art. 335 § 1 k.p.k., a będącego wynikiem porozumienia prokuratora z oskarżonym w zakresie kary lub środka karnego. Akceptując zmodyfikowany wniosek prokuratora i wydając zaskarżone kasacją orzeczenie Sąd nie dostrzegł, że wniosek ten w części dotyczącej wymierzenia kary łącznej grzywny pozostaje w sprzeczności z obowiązującym prawem materialnym. Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k., jeżeli sprawca w warunkach art. 85 k.k. popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw z art. 91 § 1 k.k., sąd orzeka karę łączną stosując przepisy Rozdziału IX Kodeksu karnego, co oznacza, że kara łączna wymierzana jest w granicach od najwyższej z kar jednostkowych do ich sumy, przy czym w przypadku kary grzywny nie może przekroczyć 810 stawek dziennych. W realiach rozważanej sprawy kara łączna grzywny mogła zostać wymierzona w granicach od 180 do 360 stawek dziennych. Wymierzenie zaskarżonym wyrokiem w pkt 5 kary łącznej 500 stawek dziennych grzywny stanowi zatem rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa materialnego oraz przywołanego w zarzucie prawa procesowego (art. 343 § 7 w zw. z art. 335 § 1 k.p.k.), bowiem procedowanie w tym trybie w

przedmiocie wniosku naruszającego prawo materialne, poza dążeniem do jego skorygowania, nie było dopuszczalne.

Z powyższych względów należało uchylić zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze łącznej grzywny zawartego w pkt 5 i sprawę w tym zakresie przekazać Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w wyroku.